

Neyi
Göremiyoruz-6

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Müslümanlık ve İslam şeriatı, bilinenler-anlaşılmışlar-uygulanabilirler ve insan için olanlardan oluşmaktadır.

Eğer insanlar bir hayalde veya bir çöl yolculuğunun sonunda karşlarına çıkacak vahada Müslüman olacak olsalardı, Allah kullarını yokuşa sürmüş olurdu –ki böyle bir şey murat etmedi. İslam pratiktir, yaşanması kolaydır ve insan fitratına uyumludur. Dahası, örneklendirilmiştir.

İslam'ın örneklendirilmişliği, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerindedir. **Burada çok hassas bir sözü dikkatlice vurgulayalım: İslam, örneklendirilmiştir. Bir meçhul değildir.**

Dolayısıyla; kıyamet gününde Efendimiz aleyhisselamın nübüvveti döneminde yaşamış birisi, mesela bizim neslimizden biri, Allah'ın kullarından nasıl bir Müslümanlık istediğini bir türlü anlayamadığını söyleyemeyecektir. Nasıl bir Müslümanlık istediğini Peygamberi'nin üzerinde göstermiştir Allah.

İslam'ın mağaralarda yaşanan değil toplumun içinde bir din olmasından dolayı da Efendimiz aleyhisselamın yanında yaşayan bir topluluk göstermemiz gerekir. Çünkü Peygamber'imiz peygamberlikten önce kendi başına Hira mağarasında din yaşıyordu. İlk gelen "Oku!" ayetinden sonraki ayetler ne dedi: "Yorganına bürünen, kalk, insanları Allah'a çağır!"

Demek ki Allah'ın onun üzerinde tecelli ettirdiği muradı, yani Allah'ın istediği Müslümanlık, kendini iyice tefekküre vermiş ve akşamlara kadar oturup zikir yapan bir görüntü değil. Bu ayetler gösteriyor ki Allah, yanındakilerle beraber oluşan tabloyu istiyor.

Bir diğer gerçek: İslam'ın örnek tablosu, Peygamber aleyhisselam ve yanındakilerden oluşanların tablosu olduğu gibi, Veda Hutbesi'nden önceki yirmi üç yıllık Müslümanlık örneği de Mekke ve Medine sokaklarında kuşbakışı görülen manzaranın bütünüdür. O manzaranın bütünü, Allah'ın murat ettiği toplumun örneğidir. O toplumda Resûlullah var, ona iman eden biricik ashabı var, müşrikler var, münafıklar var, Yahudiler ve onlar gibi diğer din mensupları var.

"Din sizin için tamam oldu, nimetimi tamamladım" ayeti indiği zaman Medine eyaleti göz önüne alınırsa Yahudiler ve münafıklar da Arap yarımadasının toplumundandılar.

İslam'ı yaşama arzumuz ve hatta görevimiz; içinde tertemiz Müslümanlar'ın, necis münafıkların, Yahudi ve Hıristiyan olduğunu söyleyen kitlelerin, müşriklerin bulunduğu toplumun içinde olmalıdır. Ve bu toplumun yaşam tarzını da Allah'ın şeriatı, Kur'an belirleyecektir.

Bizim İslam'ın örneği bulunan bir din olduğunu söylememiz realitedir: Resûlullah aleyhisselamın peygamberlik hayatı ve ashabı üzerindeki pratiği. Bugün veya yarın Resûlullah aleyhisselam ve

ashabı üzerindeki bütün yaralamalar, İslam'ı hayalet din hâline getirmenin birinci basamağıdır. Çünkü İslam'ın kıyamete kadar insanların karşısına çıkardığı en büyük belgesi, hayalet olmayan ve yaşanmış, yaşanmışlığı üzerinden ileride de yaşanabileceği belgelenmiş bir din olmasıdır.

Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Enes, Übey ibni Kab, Talha, Sad bin ebi Vakkas, Aişe, Zeyneb, Sevde, Nesibe, Rukiye, Fatıma... dediğimizde tarihten bir ismi anmıyoruz. Übey ibni Kab dediğimizde Kur'an okumayı anlıyoruz, Aişe dediğimiz zaman erkeğimiz-kadınımız muazzam bir tabloyu anlıyor. Sad bin ebi Vakkas dediğimizde damarlarımızdaki kanımız parmak uçlarımızdan fişkıracak sanıyoruz, kahramanlığını hatırlayıp.

Biz İslam iddiasıyla yeryüzünde dolaşırken vaatler üzerinden konuşmuyoruz. Denenmiş ve uygulanmış, sonucu alınmış bir din pratiğini konuşuyoruz. Bugün iman ettiğimiz din, bütün imkânsızlıklara rağmen medeniyeti yirmi üç yılda kurulmuş din ise eğer, bugünkü bütün imkânlarla ve Müslümanlar'ın elindeki fırsatlara rağmen bütün insanlığı Allah'ın önünde secde ettiremiyorsak; bu elimizdeki dinin bunu yapamayacak olmasından değil bizim yapamıyor olmamızdır.

Çünkü bütün imkânsızlıklara rağmen, vahşi bir toplumu rahmanîleştirmek yirmi üç yıl sürmüştür. İslam eğer ağır, yaşanamaz ve uygulanamaz olsaydı; karnı aç, ayakkabısız ve sırtında gömleği olmayan o biricik nesil yirmi üç yılda yapamazdı o yaptıklarını. Buradan bir sonuç çıkarıyoruz: Ashab-ı kiram ve başlarında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bu konularından kıpırdatıldıklarında adeta Allah'ın kıyamet gününe kadar izlenmesi için şablon olarak koyduğu pozisyonla oynanıyor demektir. Allah'ın 'yapılabilir'i ispat için Medine sokaklarında ve İstanbul'un surları karşısındaki sahabileri koyduğu yer, kıyamete kadar mazeretleri kaldırma yeridir.

Halid bin Zeyd radiyallahu anhin seksen yaşından sonra İstanbul surları önünde ne aradığı sorusunun cevabı, bütün seksenlik ihtiyarların kulağında şamar gibi patlamalıdır.

Biz tabii ki sahabe-i kiramı, onların heykellerini dikerek putlaştıracak değiliz. Ama onları heykellerini dikerek putlaştırmak kadar tehlikeli olan bir başka şey, şahsiyetlerinin çürütülmesidir. Sahabilerin şahsiyetlerinin çürütülmesi, Müslüman nesillerin örnek olarak futbolcuları görmesi demektir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in manevî şahsiyeti olan sünneti, hadisleri ve onun peygamberliğinin yansıması olan, Müslümanlığımızın biricik örneği ashab-ı kiramı korunurken aslında bizatihi Müslümanlığımızı koruyoruz biz.

Muaviye, Ebu Zer, Ali, Ebu Bekir, Osman, Ömer, Aişe, Nesibe, Fatıma, Ümmü Gülsüm, Zeynep, Sevde - radiyallahu anhüm- derken elbette onları, Allah'ı andığımız gibi anmıyoruz. Bunlar taabbüt ettiğimiz, kulluk yaptığımız isimler değil; ama kulluğumuzun ilk pratik örnekleri oldukları için, onların korunduğu kadar kulluğumuz korunacak demektir.

Bu sebeple biz bir hadis öğrenirken veya ashab-ı kiramdan bir ismi ders konusu yaparken, yüreğimiz fokur fokur heyecanla kaydığı için çocuğumuzu Üsame, Nesibe diye isimlendirirken; Allah ve melekleri şahittir ki sadakatimizi ispat için böyle yapıyoruz. Üsame, anlam olarak 'aslan yavrusu' demektir. Ama 'fare yavrusu' demek olsaydı da hiç tereddüt etmez, kırk evladımızın kırkına da Üsame adını koyardık. Çünkü derdimiz 'Üsame' değildir, Üsame'nin yankılandığı ve bizi götürdüğü o büyük vadedir.

Ezcümle, ashab-ı kiramın korunması Resûlullah'ın korunmasıdır; Resûlullah korunmadıkça da ortada hangi İslam'dan söz edebiliriz ki zaten?

Niyetleri Allah bilir; ama ashab-ı kirama dokunuldukça ortaya çıkacak sonuç, ancak münafıklar ve zındıkların isteyeceği bir sonuçtur –niyetleri değil eylemlerin muhtemel sonuçlarını yargılarız biz. O eylemlerin muhtemel sonuçlarını ümmet-i Muhammed olarak görmek, tedbir almak durumundayız. Çünkü Resûlullah'ı müdafaa etmek, benim günüm için Sad bin ebi Vakkas olmaktır. Sadece Medine-i Münevvere'deki Ravza'sını severek, depreme dayanıklı olsun diye ek kolonlar yaptırarak müdafaa edemem Peygamber'imi. Asıl müdafaa edilecek olan, onun sünneti ve şeriatıdır.

Direkt veya dolaylı olarak Resûlullah'ın şeriatına zarar verecek bütün ilaveler (bidatler) ve bütün çökertme-içini boşaltma eylemleri, birer hıyanettir. Bu gafletle yapılabilir, bunu Allah'a salarız. Birilerine alet olarak yapılabilir, tavrımızı koyar ve biz varken yaptırmayız.

Ebu Bekir'ler korunduğu ve Enes ibni Malik'lerin ümmetin içindeki konumu muhafaza edildiği sürece, İblis de Muhammed aleyhisselamin ümmeti üzerinde projelerini başaramayacaktır. Biz Peygamber'imize düşmanlık edenlere lanet görevlisi değiliz, Peygamber aleyhisselamin sesi ve mesajının yankılanacağı kimseler olarak durmak zorundayız.

Kardeşlerim,

Bütün bunları, biraz sonra okuyacağımız bir hadis-i şerifi nasıl dinleyeceğimizin zeminini oluşturmak için konuşuyoruz.

Herhangi bir delikanlı ya da mümine genç kız, "Resûlullah buyurdu ki" diye başlayan bir sözü okuduğunda, arada binlerce kilometre de olsa Efendimiz aleyhisselamin, Ravza-i Mutahhara'dan seslendiğini ve o sesin gelip kalbinde yankılandığını duymalıdır. İşte ehl-i sünnet budur.

Bunun için Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh, "eğer hadis okuyanlar Allah'ın adamları değilse, kimdir Allah'ın adamları bu dünyada" diyor. Çünkü Allah Teâlâ, Peygamber göndermiş ve ona sahip çıkılmasını buyurmuş. Ebu Hureyre ve Ebu Bekir o gün sahip çıktılar, bugün de ben sahip çıkacağım. Ancak bir konuyu, daha önce olduğu gibi yine ikaz etmeliyiz:

Şeytan, mesela, çocuklarla ilgili bir hadis okunduğunda insana; evli olmadığını ve böyle bir hadisin onunla ilgisinin bulunamayacağını telkin eder. Ya da bir dedeye, tespihle ilgili olmayan hadisi onunla bağlantısız göstermeye çalışır –onun tek işi tespih gibi. Çocukla ilgili hadisi dinleyip çocuğuna nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi icap eden aile reisine de İslamî faaliyetlerle uğraşması gerektiğini söyler. Böylece hadisi de toplumdan kaldırır.

Hâlbuki biz Resûlullah dinliyoruz. Benim ölümümden bin sene sonraki bir şeyle ilgili bile olsa bana ne; yeter ki o konuşsun, ben dinleyeyim –en azından iman bağlantım vardır o hadisle. Hadisi böyle, ayeti bundan da yukarıda bir bakışla dinlemeliyiz.

Konumuz İbni Ömer'le ilgili. Abdullah ibni Ömer, Hazreti Ömer'in oğlu ve Efendimiz aleyhisselamin sünnetini en iyi bilenlerden kabul ediliyor. Adeta 'sünnet uzmanı'. Ebu Hureyre, cenaze kılmakla ilgili bir hadis rivayet ediyor ve buna İbni Ömer'in refleksini ölçeceğiz. Müslim'de 945, Buharî'de ise 1323. hadis-i şerif.

Normalde hadis kitapları zikredilirken, ağırlıklarına göre öncelik verilir ama burada Müslim'i önce söylememizde bir incelik göz önünde tutuldu. Buharî'deki anlatım, buraya aldığımız olduğu için öncelikle Buharî'nin ismini değil Müslim'inkini zikrediyoruz.

Ebu Hureyre radiyallahu anh diyor ki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdular: “Kim namazı kılınana kadar bir cenazeye katılırsa ona bir kırat vardır. Gömülme işi bitinceye kadar cenazeye ilgilenene ise iki kırat vardır.” İki kırat nedir, diye sordular. “İki büyük dağ gibidir” buyurdu. Abdullah ibni Ömer’in oğlu Salim der ki: “İbni Ömer, cenaze namazını kılar ve giderdi. Ebu Hureyre’nin bu hadisi kendisine ulaştınca, ne kıratlar kaçırmışız, deyip gözyaşı akıttırdı.”

Demek ki İbni Ömer, Ebu Hureyre’nin bildiği bir hadisi bilemeyebiliyormuş. Sahabi de olsa kimse son noktaya gelemiyor bu dünyada. Ama öğrendiğinde de o işin sevabını, hazır sevapları kaçırmamanın endişesiyle gözleri yaşıyor.

- 1- Bu hadis, her şeyden önce bize acizliğimizi hatırlatmalı, sakalımız-sarığımız da olsa talebeliğin bitmeyeceğini öğretmelidir.
- 2- Bir tevazu var. Babası da emiru’l-müminin Ömer bin Hattab idi o gün üstelik. Yani VIP çocuktur. Ama Resûlullah’ın söylediği bir şeyi bilmemek ve ilmin karşısında bir volkan gibi, ne bıraksan aşağı gidiyor. Vereceğin ilme hep hazır ve muhasebesini sürekli yapıyor. Ebu Hureyre Müslüman olduğunda İbni Ömer, on yıllık Müslüman’dı. Mesele şahısların yarışması değil Allah’ın rızasını kazanma meselesi.

Efendimiz aleyhisselamın kullandığı ‘kırat’ kelimesi, ashab-ı kiramin sormasından anladığımıza göre, onların bildiği bir kelime değil demek ki. Peygamber aleyhisselam, konu anlaşılın diye bir benzetme yapmış. Kıratın ne olduğu sorulunca ‘dağ’ diye cevaplamış. Nasıl ki biz büyüklük için ‘okyanus gibi’ diyoruz, karşımızdakinin gözünde tabloyu büyütme için.

Yani çok büyük sevap olduğunu söylemek istiyor Efendimiz. Cenaze geldi, namazını kıydın; bir kırat kazandın. Mezara gidip mümin kardeşine ecir kazandırdın –ki cenaze kalabalık oldukça sevabın arttığına dair hadis-i şerifler vardır- bundan da bir kırat kazandın. Toplamını Peygamber’imiz, iki kıratlık sevap şeklinde özetlemiş.

Bir mümin insan öldüğünde, cenazesine hazırlık yapılır. Cenaze yıkanır, kefenlenir, namazı kılınır ve defnedilir. Bunların hepsiyle ilgilenmek bu hadis-i şerif ve diğerlerinden anlaşılıyor ki Efendimiz aleyhisselamın teşvik ettiği sünnetlerdendir. Ve bu adeta bir sevap kaynağı gibi konmuş Müslüman’ın önüne.

Dikkatimizi çekmesi gereken bir dipnot olarak da şunu zikredebiliriz: Duygusal bir sahneler bütünü olan ölümden insanın duygusal kontrolü ve -tabiri caizse- fren sistemi zayıflar. Yetmiş yaşındayken ağlamaklı bir sahneyle karşılaşırsa insan, duygusallaşabilir.

Bu sebeple İblis’in en yoğun bidat ürettiği pozisyonlar, cenazeye ilgilidir. Biz Efendimiz’in sünnetiyle iktifa ederiz ve gerisini ilgi alanımıza sokmayız. Cenaze ile ilgili yüz işlem söz konusuysa, Allah bilir ya, bunun doksanı bidattir. Konumuz bununla ilgili olmadığı için ayrıntısına girmiyoruz ancak aklımızda durması gerekir.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.